

stændigt maatte slutte mig til den ærede Ordfører og det ærede Medlem for Svendborg Amts 1ste Valgkreds (C. B. Nyholm) ved Spørgsmaalet om, hvilken Indskyldelse de Geistlige Ordination burde have paa Værnepligten; saaledes maa jeg ogsaa slutte mig aldeles til deres Udtalelser om dette Punkt taften. Det forekommer mig, at det Ændringsforslag, som foreligger under Nr. 59, stillet af 2 ærede Medlemmer af Udvalget, virkelig med Føie er bleven characteriseret som principløst. Jeg seer ingen Grund til, at ordinerede Geistlige mere end andre Embedsmænd skulde fritages for at opfylde deres Værnepligt fuldt ud, naar man i det Hele ikke lægger den Vægt paa Ordinationen, som jeg lægger derpaa. Jeg søgte at gjøre denne min Anskuelse gjældende igaa, og jeg tillod mig tillige da at udtale, at jeg vilde gjøre Mit til paa Sagens videre Gang i Rigsdagen at see at faae den hævedet. Jeg kan altsaa ikke finde mig tilfreds stillet ved det Ændringsforslag, der er stillet under Nr. 59. — Jeg kan ligeledes slutte mig til den ærede Ordførers Udtalelser med Hensyn til Ændringsforslaget under Nr. 63. Det forekommer mig, at hvad der af Ordføreren med fuld Føie er gjort gjældende om Eighedsgrundene, ikke kan tale for, at det besarne Mandskab kan faae en Afkortning her. Der er i det Hele en saa stor Ulighed til Fordeel for det besarne Mandskab, at man ikke i dette Tilfælde kan paaberaabe sig Eigheden. — Ændringsforslagene til §§ 48, 49, 51, 53 og 56 finder jeg mig ikke foranlediget til at udtale mig om. — Derimod maa jeg paa min Collegas Vegne udtale mig mod Ændringsforslaget under Nr. 84, som gaaer ud paa, at 3die Stykke af § 60 skulde udgaae. Min ærede Collega lægger Vægt paa, at der i Forstærkningen kun findes vaabenvet Mandskab, og jeg troer heller ikke, at det kan siges, at der ikke skulde være stærke Grunde derfor. Med Hensyn til Ændringsforslaget til § 47 under Nr. 65 finder jeg mig dog foranlediget til at fremhæve, at Vedtagelsen af dette Forslag, der gaaer ud paa, at der ikke skulde kunne affordres dem, der staae i Forstærkningen, Tjeneste i Kjøbstædernes Borgervæbninger eller Politicorps, vil være eensbetydende med at ophæve

Borgervæbningerne. Det forekommer mig, at det ikke er Stedet i en Værnepligtslov at tage en saadan Bestemmelse, skjøndt jeg meget gjerne her skal udtale, at jeg ikke lægger stor Vægt paa disse Institutioner. Af samme Grund er jeg og i endnu højere Grad imod det Forslag, der af et af Udvalgets Medlemmer er stillet under Nr. 87. — Derimod kan jeg gaae ind paa Forslaget under Nr. 86, at der indskydes i § 64: „og de øvrige faste Pladser, derunder indbefattet Helsingør“ efter „Kjøbenhavn“ i første Stykke, og at Paragraphens sidste Stykke udgaaer. — I Henhold til Udtalelserne af den ærede Ordfører skal jeg her gjentage, at Justitsministeriet, naar Lovudkastet er blevet til Lov, vil træffe alle Foranstaltninger til, at Loven snarest muligt kan træde ud i Livet.

Rein: Det har glædet mig at høre de Udtalelser, der ere fremkomne fra Udvalgets ærede Ordfører, dets Formand og endnu et Medlem af Udvalget angaaende § 40; men jeg maa tilstaae, at hvad jeg i dette Øieblik hørte fra den ærede Justitsministers Side angaaende dette Punkt, har ikke for mig været fylde sigjærende. Der er nemlig af Ministeren blevet henviist til, hvad der skulde være vedtaget, og til formeentlige Aftaler. Jeg finder ikke Noget i Loven om Hærorganisationen, der nødvendigvis skulde medføre saadanne Bestemmelser som den, der findes i Lovforslagets § 40, og hvilke Aftaler der igrigt er sigtet til, er mig ubekjendt. For mig kan i alt Fald ingen Aftale være forpligtende, som ikke har faaet sit Udtryk i selve Loven. Og hvis det maa erkjendes, at en Bestemmelse som den, der foreligger her i § 40, udsætter den hele Hærordning for at komme til at lide under en meget stor Svækkelse, troer jeg vistnok, at det ogsaa maa erkjendes for rigtigt at foretage en Forandring i disse Bestemmelser, og det uden Hensyn til, kan jeg sige, hvorledes end Regjeringen stiller sig til Sagen. Naar Spørgsmaalet er af den Betydning, som det forekommer mig, det her foreliggende Spørgsmaal er, kan jeg for mit Vedkommende ikke berolige mig ved at sige: „Vi kaste Ansvar for den Feil, vi muligvis gjøre, over paa den høitærede Justitsminister“, og det hjælper ikke at tilføie: „Krigsministeren